

for drejede sig om, var hvilken regering, der skulle sende befuldmægtigede repræsentanter til at beklæde denne plads. Teorien om udelukkelse af et medlemsland kunne derfor ikke anerkendes.

Den afgørende afstemning drejede sig om et resolutionsforslag, hvorefter ethvert forslag, som ville berøve „Republikken Kina“ sin repræsentation i FN, kun skulle kunne vedtages med $\frac{2}{3}$'s flertal. Dette forslag blev forkastet med 55 stemmer for, 59 imod og 15 afståelser. Udslagsgivende for dette resultat var, at lande som Canada, Holland og Storbritannien ikke mente at kunne støtte USA og den indvirkning på andre landes holdning, der fulgte heraf.

Da også efterfølgende proceduremæssige forsøg på at hindre vedtagelsen af den resolution, som anerkendte Folkerepublikken Kina som den eneste lovlige repræsentant for Kina i FN, slog fejl, lå vejen åben for dens vedtagelse, som derefter fandt sted med et markant flertal på 76 imod 35.

Generalforsamlingen havde dermed anerkendt Folkerepublikken som eneste lovlige repræsentant for Kina i FN og som et af de 5 permanente medlemmer af sikkerhedsrådet, samtidig med at Formosas repræsentanter afvistes.

For Danmark, hvis holdning siden 1950 har været præget af en principfast konsekvens, var dette resultat selvsagt særdeles tilfredsstillende.

Det er for tidligt mere konkret at fremkomme med gisninger om, hvilken rolle Kina vil spille i FN, og hvilke følger dets tilstedeværelse vil få for organisationens fremtidige virksomhed.

De første par måneder efterlader dog et par hovedindtryk.

Det sovjetisk-kinesiske modsætningsforhold — både magtpolitisk og ideologisk — har manifesteret sig ved flere lejligheder. Klarest skete det i forbindelse med den indisk-pakistanske konflikt, men også når det drejer sig om holdningen til nedrustningsproblemerne og deres behandling, er modsætningerne i holdningen både til substans og fremgangsmåde blevet blotlagte. For medlemskredsen iøvrigt har det været forbundet med en særlig intellektuel oplevelse at høre disse modsætninger ikklædt deres særlige sproglige klædedragt.

Medmindre forholdet de to lande imellem skulle blive ændret, kan man uden vanskeligheder forudse meget andet konfrontationsstof. Både når det drejer sig om udviklingsproblematikken og om positionen i det hele taget i forhold til den nye verden, må man regne med en alvorlig kappestrid.

Trods al fasthed i sine principielle positioner — og herom har der ingen tvivl kunnet herske — har Kina nærmet sig FN-arbejdet med stor alvor og en ikke ringe grad af beskedenhed.

Dets deltagelse i udvalgsarbejdet synes således at have været bestemt ikke af et ønske om øjeblikkeligt at føre sig frem over en bred front, men tværtimod af en selvkritisk vurdering af graden af indsigt og forberedelse i de særlige arbejdsvilkår, der nu engang præger arbejdet i denne legal-politiske organisation. Det kan således nævnes, at Kina gennem hele efteråret undlod at deltage i generalforsamlingsudvalget til behandling af koloniproblemerne, men til gengæld nu har ladet sig indvælge i koloniudvalget, utvivlsomt for at være velforberedt til den næste samlings debatter. Også i udvalget vedrørende de økonomiske problemer har Folkerepublikken hidtil indtaget en afventende holdning.

Fremdeles har Kina, samtidig med at vende sig principielt imod hvad der betegnes som stormagternes hegemoni, ikke unddraget sig sine pligter som permanent medlem af sikkerhedsrådet, og at det ikke vil tøve med at bringe sin vektor i anvendelse, er allerede godtgjort.

Det samlede hovedindtryk er, at Kina tillægger FN og arbejdet dér betydning. Det er derfor at forudse, at dets indsats i den kommende tid vil blive stadig mere energisk.

3. Som det vil være bekendt, forholdt sikkerhedsrådet sig passivt gennem alle faser af tragedien i Østpakistan, der fra marts 1971 førte til en stadigt voksende strøm af flygtninge til Indien. Medens generalsekretæren må siges at have haft held til at mobilisere medlemskabet til en fælles humanitær indsats i et forsøg på at lindre de ufattelige menneskelige lidelser, der fulgte i kølvandet af begivenhederne i Østpakistan, lykkedes det ham trods gentagne appeller ikke at formå sikkerhedsrådet til at tage